

บทที่ 1

เสียงโทรศัพท์มือถือดังอยู่นานแค่นั้นเธอไม่แน่ใจ เปิดประตู
ห้องน้ำออกมาก็ได้ยินแล้ว คำขึ้นดูหมายเลขคนโทรเข้าก็เห็นชื่อน้องชาย
"ก้า...มีอะไร โทรมาเสียทีเลย"

เสียงตอบกลับฟังดูเร่งร้อนและขาดเป็นช่วงๆ เหตุก็เพราะคนพูด
เน้นทุกคำเพื่อให้คนฟังเข้าใจว่าสถานการณ์ตึงเครียดเพียงไร
"พี่รัญ...มาบ้านเดี๋ยวนี้เลย...ณิชเจ็บหนัก...รถชนกัน...ตอนนี้อยู่
โรงพยาบาลนะ มาด่วนเลย"

โทรศัพท์แทบหลุดจากมือหญิงสาวเมื่อจับใจความได้ และเข้าใจ
ความหมายในเรื่องเหลือเชื่อนั้น

"ว่าไงนะก้า เป็นไปได้ไง เมื่อเย็นพี่ยังคุยกับณิชเรื่องหลานอยู่เลย"

แม้ใจจะยังไม่อยากเชื่อ แต่สมองก็ทำงานได้อย่างรวดเร็ว เธอ
กดเปิดลำโพงบนตัวเครื่องแล้ววางโทรศัพท์ลงบนโต๊ะข้างเตียงตามเดิม
ถลาไปที่ตู้เสื้อผ้า ดึงสวิทเตอร์ตัวเก่งลงมาจกไม้แขวนพร้อมกางเกง
ยีน สวมทั้งเสื้อทั้งกางเกงอย่างรวดเร็วเป็นประวัติดำเนิน ปากก็รัว
คำถามไปด้วย

"เรื่องมันเป็นยังไง ตอนนี่ณิชเป็นไงบ้าง อาการหนักไหม"

ผู้เป็นน้องชายตอบเพียงสองคำถามหลัง รู้ว่าถ้าตอบคำถามแรก
ในเวลานี้เรื่องคงยาว

"ตอนที่เขามาโรงพยาบาลเห็นว่าณิชมันไม่รู้รู้สึกตัวแล้ว ตอนนี่
รู้แค่นี้แหละ ณิชมันยังอยู่ในห้องฉุกเฉิน"

"แล้วเรื่องเป็นยังไง" ยังไม่ยอมให้คำถามนั้นผ่านไปง่ายๆ โดย
ไม่ได้รับคำตอบ "ณิชขับรถไปไหนค่าๆ มีดๆ แถมอากาศแบบนี้ด้วย"

"ณิชมันไม่ได้เป็นคนขับหรือพี่รัญ รถนั้นก็ไม่ใช่รถของณิช"

"รถของใคร แล้วใครขับ"

อีกด้านของสายเงียบไป และผู้เป็นพี่สาวก็รู้สึกได้ถึงความ
ผิดปกตินั้น

"รถใคร ก้า" สุ่มเสียงคาดคั้น

"รู้ด"

มือเล็กๆ ที่กำลังดึงเสื้อโค้ตตัวหนาจากไม้แขวนมาสวมถึงกับ
ชะงัก

"รู้ด? รู้ด บอลด์วิน?"

"นั่นล่ะ"

รัญญาสูดลมหายใจยาวเพื่อระงับสติอารมณ์ คว่ากระเป่าสะพาย
จากโต๊ะเครื่องแป้งขึ้นคล้องป่า หยิบกุญแจรถพร้อมโทรศัพท์มือถือ
กลับขึ้นแนบหู

"คิดว่าณิชกับนายนั้นเลิกยุ่งเกี่ยวกันแล้ว" ประโยคนี้เหมือน
รำพึงกับตัวเอง "แค่นี้ก็แล้วกันนะก้า พี่จะไปให้ถึงเร็วที่สุด"

"โอเค ขับรถระวังหน่อยแล้วกัน แถวนั้นหิมะคงกำลังลงหนัก"

ไม่ใช่หิมะหรือที่กำลังลงหนัก แต่เป็นฝน และเป็นฝนที่ร้ายกว่า
ฝนธรรมดาหลายเท่า เสียงละอองน้ำแข็งตกต้องหลังคารถฟังดูไม่ต่าง
อะไรกับมีใครโปรยทรายลงบนนั้นเมื่อหญิงสาวถอยรถออกจากที่จอด

น้ำแข็งเริ่มเกาะกระจกด้านหน้าอย่างรวดเร็ว และที่ปิดน้ำฝนก็ต้องทำงานอย่างหนัก

รัฐญาเร่งความร้อนภายในรถขึ้นอีก เฟงพื้ถนนจนจนปวดกระบอกตา เกิดน้ำแข็งที่พริ้งพรุลงมาสะท้อนแสงไฟหน้ารถดูพร่าพรายดีที่พายุเพิ่งเริ่มได้ไม่นาน น้ำแข็งยังไม่ทันได้เกาะพื้นถนนนานจนอัดแน่นกลายเป็นแผ่น และเวลานี้ก็ตึกแล้ว จึงมีรถสวนไปมาน้อยมากในเวลาแบบนี้ใครๆ ก็คงอยากอยู่แต่ภายในบ้าน แน่ใจว่าพรุ้งนี้มหาวิทยาลัยของเธอคงปิด และเธอก็ไม่มีชั่วโมงสอน เรื่องนั้นจึงหมดหวังไปได้ คินนี่ไม่ต้องรีบร้อนกลับ

ยิ่งใกล้ทางออกถนนหลวงระหว่างรัฐ ถนนก็ยิ่งลื่นขึ้นทุกที ยิ่งไม่มีความร้อนจากเครื่องยนต์รถที่วิ่งผ่านไปมาช่วยละลายน้ำแข็งบนผิวถนนก็ยิ่งน่ากลัว

หัวรถบิดไปนิดหนึ่งเมื่อเลี้ยวออกข้างทางซึ่งนำขึ้นถนนสายหลัก พอดีก็ปรับลึบแปดล้อพุ่งผ่านไป พาเอาทั้งน้ำและน้ำแข็งกระเซ็นกลบทั้งกระจกหน้าและกระจกด้านข้างของรถ รัฐญาสบตอย่างหัวเสีย ยิ่งมองทางลำบากอยู่แล้ว ตอนนี้แทบไม่เห็นอะไรเลย

รถชะลอลงจนเกือบหยุดอยู่กับที่เมื่อเธอเร่งที่ปิดน้ำฝนให้ทำงานเร็วขึ้นอีก

คิดว่าสภาพบนทางหลวงระหว่างรัฐจะดีกว่าถนนสายรอง แต่ก็เปล่าเลย บนถนนหลวงมีรถมากกว่าก็จริง แต่ช่วงนี้ของทางหลวงมีเพียงฝั่งละสองเลน และในขณะที่รถเลนขวาตีบคานข้างหน้าเกือบเหมือนคลาน รถที่วิ่งผ่านไปบนเลนซ้ายแต่ละคันกลับพุ่งฉิวกันสมชื่อเลนรถผ่าน เธอจึงต้องคอยหลบหลีก วิ่งเลนขวาที่ ซ้ายที่ เลนขวาไม่ได้อย่างใจก็เข้าเลนซ้าย พอมีรถจ่อตามหลังมาก็กลับเข้าเลนขวาอีกอยากขับเร็วกว่านี้แต่ก็ทำไม่ได้ ทั้งๆ ที่ใจไปถึงโรงพยาบาลนานแล้ว

น้ำแข็งซึ่งเกาะอยู่บนกระจกด้านหน้ารถเริ่มจับเป็นปื้นหนาขึ้นทุกที

มองถนนยิ่งอยากด้วย อุณหภูมิภายในรถและที่กระจกไม่ร้อนพอจะละลายน้ำแข็งได้เร็วกว่านี้ รัฐญาจำต้องดันคันบังคับขึ้นเพื่อหยุดการทำงานของที่ปิดน้ำฝน เพราะทุกครั้งที่มีนกवादไปบนกระจก น้ำแข็งกลับยิ่งจับตัวหนาขึ้นอีก

ฝ่ามือที่กุมแน่นอยู่กับพวงมาลัยรถนั้นขึ้นเหงื่อจนเธอรู้สึกได้ เหลือบดูตัวเลขดิจิตอลบนหน้าปัดรถ เกือบห้าทุ่มแล้ว ในเวลาปกติจากเมืองมหาวิทยาลัยที่เธอทำงานไปเมืองซึ่งเธออยู่อาศัยมาแต่เล็กแต่น้อยนั้นใช้เวลาไม่เกินสี่สิบนาที โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าไปตามทางหลวงระหว่างรัฐตลอดสาย แต่ในสภาพอากาศและสภาพถนนแบบนี้คงนานกว่านั้นอย่างแน่นอน

ต่อโทรศัพท์ไปถึงน้องชายและฝ่ายนั้นก็รับแทบจะทันทีที่มีเสียงสัญญาณ

"ณิชนั้นยังงีบข้างแล้วก้า รู้สึกตัวหรือยัง"

"ยังเลยพี่ เมื่อก็ลองถามพยาบาล เขาก็บอกอะไรไม่ได้"

"แล้ว...นายบอลด์วินนั้นละ" ถ้าไม่ถามถึงเสียเลยก็เหมือนเลี้ยงน้ำใจ ถึงอย่างไรเธอก็รู้จักพี่น้องสองคนนั้นดีพอสมควร

"อาการหนักกว่าณิชนั้น เห็นว่ารถชนเข้าด้านนั้น"

แสงสีน้ำเงินวาบๆ มาจากทางด้านหลัง รัฐญาขยาดูจากกระจกข้างรถ เธอกำลังอยู่ในเลนซ้ายและรถตำรวจคันนั้นก็กำลังพุ่งมาอย่างรวดเร็ว มองหาช่องเข้าเลนขวา แต่ก็ไม่เห็นที่ว่างพอแทรกเข้าไปได้โดยไม่ทำให้คนขับรถคันใดต้องเหยียบเบรก มีรถสามสี่คันตามหลังกันมาด้วยระดับความเร็วเดียวกัน เธอเปลี่ยนเลนไม่ได้ในทันที

ใจหายเมื่อรถตำรวจคันนั้นเข้ามาจ่อท้าย แสงไฟสีน้ำเงินวาบวบน้ำนั้นดูคุกคามในเวลาที่เราเองก็กำลังเร่งจะไปให้ถึงโรงพยาบาลโดยเร็วที่สุด

หรือว่าเธอทำอะไรผิด

"พี่วางหูก่อนนะก้า มีรถตำรวจตามหลัง ไม่รู้เรื่องอะไร นี่เพิ่งผ่านทางแยกไปสนามบินได้ไม่นาน เกือบถึงแล้ว"

ตัดสัญญาณโทรศัพท์ก็พอดีสบช่องเมื่อผ่านรถเลนขวาคันหน้าสุด รัญญาให้สัญญาณไฟแล้วหักหัวรถเข้าเลนนั้น

ผิดคาด รถตำรวจไม่ได้ตามมาด้วย กลับพุ่งผ่านไป เธอถอนใจยาวพร้อมเสียงเฮ้อ เหมือนยกภูเขาออกจากอก ถ้าถูกตำรวจทางหลวงหยุดรถตอนนี้ก็จบกัน

พอเดาได้ว่าอะไรเป็นอะไรเมื่อเห็นรถที่ตามหลังรถตำรวจคันนั้นวิ่งคู่ขนานไปกับรถของเธอ เป็นรถกระบะกึ่งเอสยูวีสีดำ แคंपรายตาดูชนิดหนึ่งก็บอกได้ว่าคันใหญ่มาก เธอรู้เรื่องรถดีพอสมควร รู้ว่าเป็นเซฟวี อวาแลนซ์ คลับคล้ายคลับคลาว่าเคยเห็นคันนี้มาก่อนเสียด้วยซ้ำ คราวนี้รู้แล้วว่ารถตำรวจคันนั้นกำลังนำคันนี้ไปไหนสักแห่ง คงเป็นคนสำคัญ น่าแปลกที่คนสำคัญใช้รถประเภทที่ใช้งานสมบุกสมบันแบบนี้ แถมยังเดินทางไปไหนก็ไม่รู้ในสภาพอากาศเลวร้ายขนาดนี้

รถตำรวจชะลอความเร็วลง และอวาแลนซ์ที่ยังคงความเร็วในระดับเดียวกับรถของเธอก็ไม่มีทีท่าว่าจะพยายามตามไปให้ทัน แล้วนี่เธอจะแข่งรถที่กำลังคลานเชื่องช้าอยู่ข้างหน้าได้อย่างไรถ้าเข้าเลนซ้ายไม่ได้

"จะเอาอย่างไรกัน" บ่นพึมพำกับตัวเองเมื่ออารมณ์ซึกจะซุ่นมัว "ไปเสียทีสิ"

ราวคนขับรถคันใหญ่นั้นได้ยื่นที่พูด เขาชะลอความเร็วลงชนิดหนึ่งไฟหน้ารถเขาเกาะพริบวาวๆ สองครั้งเป็นสัญญาณบอกให้ขึ้นหน้าไป และรัญญาก็ไม่ทิ้งโอกาสนั้น

เมื่อเข้ามาอยู่ในเลนเดียวกันเธอเหลือบตาดูกระจกส่องหลังเขม่นมองเพื่อให้เห็นคนขับ สภาพอากาศขมุกขมัวทำให้เห็นเพียงเงาตะคุ่มๆ ของใครคนหนึ่งเพียงคนเดียว และเขาก็ทิ้งระยะห่างจากรถ

เธอในระยะเดียวได้อย่างสม่ำเสมอ

ร้อนวูบไปทั้งหน้าเมื่อคิดว่าจำได้แล้วว่านั่นเป็นรถของใคร เอี้ยวไปดูทั้งตัวเมื่อแน่ใจ หัวรถเหอกนอกทางนิดหนึ่ง และเขาก็ถดถอยเป็นเชิงเตือน

วิญญาณลมือขึ้นหนึ่งลงอยู่กับขากางเกงแรงๆ สองสามที เธอรู้แล้วว่าเขากำลังทำอะไร เวลานี้เธอมีรถตำรวจเปิดทางสะดวกนำอยู่ข้างหน้า มีเขาระวังความปลอดภัยให้ทางด้านหลัง เขาทำแบบนี้ทำไม่กัน เธอไม่เข้าใจ เธอไม่เคยญาติติดกับเขามาแต่ไหนแต่ไร ยิ่งเมื่อมามีปัญหาเรื่องน้องสาวเธอกับน้องชายเขาขึ้นอีก ต่างฝ่ายต่างก็สาปส่งอีกฝ่ายให้ลงนรกไปเสียเร็วๆ

แล้วคนพ่อหรือคนลูกกันละนี่ หรืออาจเป็นทั้งสองคน ไม่น่าเชื่อว่าทั้งวุฒิสมาชิกและทั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรของประเทศถึงสองคนจะทำงานมาพร้อมกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงเวลาที่กำลังมีการประชุมสภาครั้งสำคัญเพื่อผ่านร่างกฎหมายอย่างนี้ แต่นั่นก็ทำให้ใจหายอีกเหมือนกัน แสดงว่าอุบัติเหตุรถยนต์คราวนี้คงร้ายแรงพอடுத்தเดียว

โรงพยาบาลอยู่ไม่ไกลทางแยกเมื่อลงจากถนนหลวง รถตำรวจนำไปหยุดที่ประตูหน้าตัวอาคารหลัก รัญญารู้ดีว่าเธอไม่ได้มีความสำคัญขนาดจะตามไปจอดที่นั่น ฟังตรงข้ามมีถนนสายแคบๆ คั่นกลางนั้นเป็นลานจอดรถสำหรับคนทั่วไป และเธอก็พารถแยกไปทางนั้น

ลานจอดรถแทบจะเรียกได้ว่าว่างเปล่า น้ำแข็งที่โปรยปรายลงมาเป็นม่านหนาทำให้แสงจากเสาไฟสูงสองต้นดูพร่าพราย หญิงสาวเปิดประตูก้าวลง ดึงหมวกที่เลื้อไค้ตขึ้นคลุมศีรษะ อากาศหนาวเยือกจนสะท้อนไปทั้งตัว

กดล็อกประตูรถแล้วก้มหน้าก้มตาเดินจนเกือบเหมือนวิ่งข้ามถนน สองมือซุกอยู่ในกระเป๋าเสื้อ พองยหน้าขึ้นอีกครั้งก็เห็นร่างสูง

ยืนตระหง่านคู่มืดทะมึนอยู่หน้าประตูทางเข้าตัวอาคาร เขากำลังมอง
มาทางนี้ มีตำรวจสองนายคุมเชิงอยู่ไม่ใกล้ไม่ไกล

เธอรีบก้มหน้าดู ทำทีเป็นว่าหลบสายฝนลงดูพื้นทางเดินเสียแทน
เขามาคนเดียว พ่อของเขาคงคิดว่าลูกชายเจ็บหนักทั้งคนไม่สำคัญพอ
ถึงขนาดต้องทิ้งงานระดับชาติมาดูใจกระมัง ก็ในเมื่อพ่อของเขาเป็น
ผู้สนับสนุนร่างกฎหมายฉบับที่กำลังประชุมกันอยู่ในเวลานี้ด้วย เห็น
ว่าจะลงคะแนนกันพรุ่งนี้ ลูกชายทั้งคนจะสำคัญอะไร

คิดได้อย่างนั้น ย่อมหยันผุดขึ้นที่มุมปากโดยที่เธอไม่รู้ตัว

พองยหน้าขึ้นอีกครั้งก็ให้โล่งอกเมื่อเห็นเพียงชายเสื้อโค้ตสีดำตัว
ยาวผ่านประตูเลื่อนเข้าไปภายในแล้ว

น้องชายพรวดพราดมาจากไหน รัญญาไม่ทันสังเกตเห็น ตามัว
จับจ้องอยู่แต่ที่แผ่นหลังกว้างของร่างสูงหนาที่เดินนำลืออยู่ข้างหน้า

"ณิชเป็นไงบ้าง" คำถามแรกหลุดปากออกมาโดยอัตโนมัติ มอง
ตามสายตาน้องกลับไปที่ร่างใหญ่ๆ ที่กำลังพูดกับเจ้าหน้าที่ในชุดเสื้อ
สีเขียว กางเกงหลวมๆ สีเดียวกัน

"ยังไม่รู้สึกตัวเลย แต่น้องชายเขา..." พยักพยิดไปทางนั้นแล้ว
ส่ายหน้า

"ไม่รอด?"

ประกาศิตผงกศีรษะ และรัญญาก็หันขวับกลับไปทางผู้ชาย
คนนั้นอีกครั้ง คราวนี้ด้วยสายตาเห็นอกเห็นใจโดยไม่เสแสร้ง

และเหมือนมีใจส่งได้ถึงกัน เขาเหลียวหลังมาทางเธอแวบหนึ่ง
สีหน้าที่มองมาเรียบเฉย ในขณะที่นัยน์ตาคูซึ่งเธอเคยบอกเขาว่าสีเขียว
กับน้ำทะเลฉายประกายกลับ

รัญญาหลบสายตา หันกลับมาทางน้องเสียแทน

"แม่ล่ะ"

"แม่อยู่บ้าน พอรู้เรื่องก็จะเป็นลมเลยไม่ไหวมา เดียวมาเป็นลม

ที่นี้จะยุ่งกันใหญ่"

ประกาศิตพาเธอมาหนึ่งที่เก้าอี้บุหนวมข้างหน้าต่าง บริเวณนั้น
ห่างออกมาจากความฉุกฉะลุกหน้าห้องฉุกฉินพอสมควร แต่ก็มองเห็น
ประตูสองบานซึ่งมีคนเปิดเข้าออกเกือบตลอดเวลาได้เห็นชัดเจน

ความอบอุ่นภายในห้องโถงกว้างขวางนี้ทำให้น้ำแข็งซึ่งจับอยู่
บนเสื้อโค้ตที่เธอสวมเริ่มละลาย เสื้อเริ่มเปียก หากเธอก็ไม่สนใจ
ตาจ้องเขม็งอยู่เพียงประตูซึ่ง 'เขา' เพิ่งตามเจ้าหน้าที่ในชุดกาวนัสสีขาว
และเจ้าหน้าที่ตำรวจนอกเครื่องแบบคนหนึ่งเข้าไปภายใน เขาเพิ่งเสีย
น้องชาย ในขณะที่น้องสาวเธอยังไม่รู้ชะตากรรม

"ได้ถามหมอบ้างหรือยังว่าฉินเป็นไงบ้าง"

"ไม่เลยพี่ มีแต่พยาบาลออกมาบอกว่ายังไม่รู้สึกตัวแค่นั้นเอง
ผมพยายามถามว่าฉินมันเจ็บตรงไหนบ้างก็ไม่มีใครยอมบอก"

"เราคงสำคัญไม่พอ" รัญญาหันกลับไปประตูเข้าห้องฉุกฉิน
อีกครั้ง ความหมายในคำพูดเหล่านั้นบาดความรู้สึกมานาน ใครว่า
สังคมประเทศนี้ไม่มีการแบ่งชนชั้น เธอเถียงหัวชนฝาได้เสมอว่าไม่จริง

"แล้วแม่เขาล่ะ เมียเขาล่ะ ไม่มีใครมาดูแลเขาเลยหรือ"

"ไม่เห็นมี คงหนีพวกนักข่าวมั้ง"

นั่นเป็นเรื่องซึ่งเธอเพิ่งคิดได้ การที่ครอบครัวนั้นให้พี่ชายคนตาย
มารับรู้ถึงการตายของน้องชายตัวเองเพียงคนเดียวคงเพราะเหตุนั้น
ครอบครัวเขาห่วงเรื่องชื่อเสียงเพียงไรทำไมเธอจะ 모르 จะว่ามีอคติ
ก็ไม่ผิดนัก เธอไม่เคยมีความรู้สึกดี ๆ กับใครที่ใช้นามสกุลนั้นแม้แต่
คนเดียว

ประตูเปิดและร่างสูงตรงก็กลับออกมาเพียงคนเดียว เขายังไม่มี
โอกาสถอดเสื้อโค้ตที่สวม และคราวนี้เธอเพิ่งเห็นว่าเขายังคงอยู่ในชุด
สูทสีเข้มอย่างที่เห็นจากถ่ายทอดสดการประชุมสภาเมื่อป้าย

รัญญาเพิ่งคิดได้ เธอดูถ่ายทอดการประชุมสภาจากคอมพิวเตอร์

ในห้องทำงานทุกครั้งที่มีโอกาส ใครจะคิดไปถึง ทุกคนที่รู้จักเธอดีต่างก็รู้ว่าเธอไม่เคยมีความอดทนเพียงพอที่จะเฝ้าดูอะไรได้นานขนาดนั้น โดยเฉพาะประชุมสภายิ่งน่าเบื่อ ไม่ว่าจะเป็นวุฒิสภาหรือสภาผู้แทนราษฎร ใครจะทนนั่งดูกันได้ทั้งวัน รัฐญาไม่กล้าบอกใครหรือทว่าเธอเพิ่งเริ่มดูเมื่อปีกว่าๆ มานี่เอง

หลบสายตาก็มองตรงมา เธอแสรังก้มลงพิจารณาเสื้อโค้ตเปียกๆ ที่สวม เสื้อเปียกชื้นไม่ผิดอะไรกับผม แต่แปลก เธอไม่รู้สึทักหนาวอีกแล้ว

สะดุ้งสุดตัวเมื่อได้ยินเสียงเรียกชื่อ

"รัฐญา..."

เธอเงยหน้าขวับขึ้นหาเขา ตาคมฉายประกายรันทดคู่นั้นอ่อนแสงลงเมื่อสบกัน และเขาก็หันเหความสนใจไปทางน้องชายเธอแทน

"ประกาศิตด้วย..."

ครั้งหนึ่งเขาเคยบอกว่านานเพียงไรทว่าเขาจะออกเสียงชื่อห้องๆ ของเธอได้ถูก และเขาก็เรียกห้องของเธอทั้งสองคนอย่างคุ้นเคยเสมอมา

นักการเมือง...รัฐญาแอบเบ้าปากอีกคร้้ง อยู่ไหนๆ ไม่ว่าจะสถานการณ์อย่างไรก็ยังเป็นนักการเมืองอยู่นั่นเอง เธอชอบเขาเวลาที่ เป็นเพียงอัยการเขตมากกว่า แม้ว่าตำแหน่งนั้นจะมาจากกาเลือกตั้งเหมือนกันก็ตาม

"...รัฐญา" เขาย้อนกลับมาทางเธออีกคร้้ง "มาทางนี้เถอะ"

น้องชายเธอลุกยืนก่อนราวรู้แล้วว่าอะไรเป็นอะไร

"น่าจะถอดเสื้อโค้ตเสียก่อนนะรัฐญา" เสียงทุ้มนุ่มนวลเบาลงราวต้องการให้ได้ยินกันเพียงสองคน น้ำเสียงนั้นสะท้อนความห่วงใยเต็มเปี่ยม

"เปียกอย่างนั้นจะไม่สบาย ดูลิ ผมก็เปียก"

นัยน์ตาสีสวยตวัดผ่านผมของเธอก่อนผลึกประตูเปิดแล้ว
หลีกทางให้ห้องชายเธอนำเข้าไปก่อน

ภายในห้องขนาดใหญ่มีเตียงตั้งอยู่เรียงรายนั้นเหมือนเวลาหยุด
อยู่กับที่ ภาพพยาบาลในชุดเครื่องแบบสีเขียวหลวมๆ กำลังกวาดเศษ
ผ้าก๊อซและสายยางต่างขนาดลงใส่ถังขยะนั้นดูเชื่องช้าผิดปกติ เหมือน
ภาพสโลว์โมชันในหนังไม่มีผิด

ร่างที่นอนเหยียดยาวบนเตียงแคบๆ เหมือนกำลังหลับ ใบหน้าที่
โผล่พ้นผ้าสีขาวดูสะอาดสะอ้านและสงบ

รัญญาเซถอยหลังไปปะทะอ้อมแขนแข็งแรงที่โอบรับไว้ได้หัน
ท้วงที่ พอรู้ตัวเธอก็รีบผละออกห่าง หันกลับไปทางห้องสาว และภาพ
นั้นก็พร่าเลือนอย่างรวดเร็ว จะเข้าไปหา แต่เขาดิ่งแขนไว้

"ให้ตำรวจจัดการให้เรียบร้อยเสียก่อน เรื่องนี้อาจเป็นคดีความ
กัน"

นั่นแหละเธอจึงเพิ่งเห็นตำรวจนอกเครื่องแบบกำลังพูดคุยกับ
นายแพทย์ประจำแผนก เห็นจดอะไรร่างอย่างยึกๆ ลงบนสมุดเล่ม
เล็กในมือ

"คดีอะไรกัน" เธออุทานเลื่อนลอย และเขาก็เข้าใจว่านั่นไม่ใช่
คำถาม

รัญญาเพิ่งคิดได้ว่าเขาก็สูญเสียเหมือนกัน

"น้องชายคุณละไมล์"